

urimelig lange paa denne Aarstid. Derfor vilde jeg meget gerne bede Dem og Gehejmeraadinden vise mig den Barmhjertighed at interessere Jægermester Hagen og Jægermesterinden for en betrængt Maler, der er saa ulykkelig at være i Besiddelse af et selskabeligt Temperament. — Jeg tror, De med god Samvittighed vil kunne anbefale mig som en Person med en præsentabel Guitar og et forholdsvis vel uddannet Brøl i Halsen.“

Hans Dristighed imponerede Jytte. Hun tænkte ved sig selv, at hun vilde give ikke saa lidt for at vide, hvad han i Grunden var for et Menneske. Hun havde i Løbet af de sidste Aar truffet ham nogle Gange i Selskabslivet, og hver Gang havde hun gjort sig det samme Spørgsmaal: Hvem var han? Hun vidste, at der var mange, som ansaae ham for lidt gal paa Grund af hans Væsen; men hun havde ret hurtigt forstaaet, at hans Naragtighed var paa taget. Kun begreb hun ikke, hvad der var hans Hensigt med denne Spillen Bajads for Folk.

Men nu vilde hun have ham bort. Narren havde gjort sin Nytte og kunde gaa. Hun vendte sig til Meta, spurgte til hendes Børn, talte i det hele om Ting, der holdt ham udenfor Samtalen. Tilsidst lykkedes det hende ogsaa at faa ham drevet paa Døren.

Da han var gaaet, foreslog Jytte en Spaseretur i Haven. Men heller ikke herude kunde Samtalen mellem Veninderne ret komme i Gang igen. Metas Holdning var helt forandret.

Jytte sagde: „Lad mig sige dig det, som det er — skønt det ikke er officielt — Mor og jeg rejser herfra iover-